

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536 จำนวน 4,569 คน แยกเป็นนักกีฬาประเภททีม จำนวน 1,701 คน และนักกีฬาประเภทบุคคล จำนวน 2,868 คน

การสุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายลำดับขั้น (Multi-stages random sampling method) ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 800 คน เป็นนักกีฬาประเภททีม 400 คน และนักกีฬาประเภทบุคคล 400 คน โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 หาขนาดของตัวอย่างประชากรที่เหมาะสมโดยใช้สูตรของ ทาโร่ ยามาเน (Yamane, 1970) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2} \quad \text{เมื่อ } n = \text{ตัวอย่างประชากร}$$

$N =$ จำนวนประชากร

$e =$ ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้

กำหนดให้ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้เท่ากับ .05 หาขนาดตัวอย่างประชากรที่เหมาะสม ได้นักกีฬาประเภททีม 324 คน และนักกีฬาประเภทบุคคล 351 คน แต่การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรประเภททีม 400 คน และประเภทบุคคล 400 คน

ขั้นที่ 2 การสุ่มตัวอย่างประชากร ประเภททีมและประเภทบุคคล โดยใช้การคำนวณเทียบสัดส่วน ดังตารางในภาคผนวก ข.

ขั้นที่ 3 การสุ่มตัวอย่างประชากร ทั้งประเภททีมและประเภทบุคคล โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างง่าย (Simple random sampling method)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบวัด เพื่อประเมินค่าแรงจูงใจของนักกีฬา กระจายแบ่งเป็น

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลโดยทั่ว ๆ ไป ของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check list) และแบบปลายเปิด (Open-end) จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบวัดแรงจูงใจภายในและภายนอกของไวส์ (Weiss's Intrinsic/Extrinsic Motivation Scale) ซึ่งแบบวัดนี้จะแบ่งเป็น 5 ด้าน คือ ความท้าทาย (Challenge) ความสนใจ (Curiosity) ความเชี่ยวชาญ (Mastery) ความคิดในการตัดสินใจ (Judgment) และเกณฑ์บรรทัดฐาน (Criteria) ไวส์ (Weiss, 1985) ได้ นำแบบวัดนี้ไปหาค่าความเที่ยง (Reliability) กับเด็กนักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมกีฬานมวิทยาลัยโอเรกอนเป็นเวลา 7 สัปดาห์ จำนวน 155 คน วิเคราะห์ค่าความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.60 และค่าความเที่ยงรายด้านในแบบวัดนี้ คือความท้าทาย (Challenge) เท่ากับ 0.81 ความสนใจ (Curiosity) เท่ากับ 0.61 ความเชี่ยวชาญ (Mastery) เท่ากับ 0.64 ความคิดในการตัดสินใจ (Judgment) เท่ากับ 0.64 และเกณฑ์บรรทัดฐาน (Criteria) เท่ากับ 0.75

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดแรงจูงใจภายในและภายนอกของไวส์ (Weiss's Intrinsic/Extrinsic Motivation Scale) มาแปลเป็นภาษาไทยที่เข้าใจได้ง่าย และข้อความสั้นวนภาษาให้เหมาะสมกับสภาพของนักศึกษานิสิตชั้นอุดมศึกษา และผู้วิจัยนำแบบทดสอบนี้ไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรีจำนวน 40 คน แล้วนำมาหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.73

แบบวัดแรงจูงใจใน/แรงจูงใจภายนอกของวอร์ส ได้แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ซึ่งแต่ละด้านประกอบไปด้วยคำถามในข้อต่าง ๆ ต่อไปนี้

ความท้าทาย (Challenge) ข้อคำถามได้แก่ ข้อ 1, 6, 16, 22, 28

ความสนใจ (Curiosity) ข้อคำถามได้แก่ ข้อ 3, 7, 11, 13, 18, 25, 30

ความเชี่ยวชาญ (Mastery) ข้อคำถาม ได้แก่ข้อ 2, 8, 15, 24, 29

ความคิดในการตัดสินใจ (Judgment) ข้อคำถามได้แก่ข้อ 4, 10, 12, 17, 20, 21

เกณฑ์บรรทัดฐาน (Criteria) ข้อคำถามได้แก่ข้อ 5, 9, 14, 19, 23, 26, 27

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย นำแบบวัดแรงจูงใจภายในและภายนอกให้กับ นักกีฬาและรับคืนด้วยตนเอง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลในระหว่างการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 21 พุทธศักราช 2536

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science PC Plus: SPSSPC+) ดังนี้

1. นำแบบสอบถามตอนที่ 1 มาแจกแจงความถี่ของคำตอบและค่าร้อยละของรายละเอียดที่เกี่ยวกับสถานภาพทั่ว ๆ ไป ของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน

2. คำนวณค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนแรงจูงใจของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน ทั้งประเภททีมและประเภทบุคคล นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จ โดยนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ที่ได้ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 3.01 - 4.00 ถือว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันมีแรง
 จูงใจภายใน
- คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 2.01 - 3.00 ถือว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันมีแรง
 จูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจ
 ภายนอก
- คะแนนเฉลี่ย ระหว่าง 1.01 - 2.00 ถือว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันมีแรง
 จูงใจภายนอกมากกว่าแรงจูงใจ
 ภายใน
- คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 1.00 ถือว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันมีแรง
 จูงใจภายนอก

3. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจของนัก
 กีฬา ประเภททีมและประเภทบุคคลที่เข้าร่วมการแข่งขัน โดยใช้การทดสอบค่า
 "ที" (t-test)

4. กำหนดระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย